

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 24. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní napadá stížnost rozsudek jako právně pochybený, poněvadž neprávem shledává v opomenutí výstražného znamení obžalovaným trestné zavinění podle §u 335 tr. zák. Aby zmateční stížnost dolíčila dovolávaný důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. po zákonu, musí vycházeti ze zjištěného základu skutkového, jímž je jednak okolnost, že obžalovaný výstražného znamení houkačkou vůbec nedával, jednak jistěná situace, že proti sobě jely povoz se senem a automobil a Marie S-ová šla směrem jízdy automobilu před automobilem proti povozu se senem. Pokud se zmateční stížnost odchyluje od těchto skutkových zjištění rozsudkových, tvrdíc, že obžalovaný před setkáním se s povozem dával výstražné znamení houkačkou a že S-ová byla až za povozem se senem a tím byla zrakům šoféra zakryta, sluší ji pokládati za vůbec neprovedenou a musí zůstatí bez povšimnutí. Než stížnost jest jinak i s hlediska tohoto důvodu zmatečnosti neodůvodněna. Rozsudek shledal trestné opomenutí obžalovaného v tom, že nedal výstražného znamení, když přijížděl k mostu. Nevyjádřil se sice o tvrzení obžalovaného, že Marii S-ovou zahlédl až v bezprostřední blízkosti, když mu vběhla před automobil. Než, i kdyby bylo pravdou, co tvrdí, že S-ová patrně šla po levé straně vozu, že ji tedy neviděl, bylo přece příkazem obyčejné opatrnosti, by dal znamení, když spatřil proti sobě vůz, neboť je známo, že z luk chodí lidé s povozy, nebo za nimi. Znaméním houkačkou by lidé, kterých snad pro fůru neviděl, byli bývali upozorněni na přijíždějící automobil. Toho obžalovaný neučinil. Slušelo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou, z části jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2064.

K Istivému jednání (předstírání) ve smyslu §u 197 tr. zák. stačí, bylo-li způsobilé k oklamání buď průměrem neb aspoň v případě, o který jde.

Stačí předložení jednoduchého opisu listiny, potvrzující vyšší kvalifikaci žadatele, pro dosažení určitého místa přímo nepředepsanou, jakmile jest jisto, že v konkrétním případě se ukázalo způsobilým oklamati.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

I amnestií Národního Výboru z 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. prominuté předchozí odsouzení (pro zločin podle §u 98 b) tr. zák.) vylučuje za ostatních podmínek §u 2 zákona povolení podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1925, Zm I 427/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák., a zamítl jeho odvolání z nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že jde v tomto případě pouze o nezpůsobilý pokus podvodu, poněvadž jest vyloučeno, že by se byl úřad spokojil při svém rozhodování pouhým opisem listin, který vůbec není listinou veřejnou. Ale i v tom případě, kdyby prý šlo o prvopisy, po případě ověřené opisy, nebylo by tu podvodného jednání, poněvadž obsah listin (vysvědčení dospělosti), byť i neodpovídal pravdě, neměl významu pro dosažení místa, pro něž stačila kvalifikace, kterou obžalovaný nesporně měl. Zmateční stížnost chce zřejmě dovoditi, že jednání obžalovaného nebylo způsobilým k oklamání, neboť o nezpůsobilém pokuse nelze mluvit tam, kde byl čin již dokonán. K pojmu lstivého jednání (předstírání) však stačí, bylo-li jednání způsobilé k oklamání buď průměrem neb aspoň v případě, o který jde. Proto stačí i předložení jednoduchého opisu listiny nepravdivého obsahu, po případě listiny, potvrzující vyšší kvalifikaci žadatelovu (pro dosažení určitého místa přímo nepředeepsanou) jakmile jest jisto, že v konkrétním případě se ukázalo způsobilým oklamati. Že tomu tak bylo v projednávaném případě, zjišťuje rozsudek, výslovně uváděje, že předložením obou vysvědčení nepravdivého obsahu, — lhostejno, zda v prvopisu či opisu — bylo ministerstvo veřejných prací po dvakrát uvedeno v omyl, ježto jest jisto, že bez oněch vysvědčení nebyl by býval obžalovaný jmenován ani kancelářským úředníkem ba ani kancelářským pomocníkem. Správně uvedl nalézací soud, že jest pro otázku viny úplně lhostejno, zda by býval obžalovaný jmenován kancelářským úředníkem, i kdyby byl nepředložil maturitního vysvědčení, poněvadž úřad rozhodoval o jeho zařazení do XI. hod. tř. na základě předložených listin a předložením nepravého opisu maturitního vysvědčení byl úřad i stát poškozen na svém právu, zkoumati kvalifikaci uchazeče. Že pak nedostatek zachovalosti obžalovaného, zakrytý nepravým vysvědčením, byl zásadní překážkou příznivého vyřízení obou žádostí, jest nepochybné, stejně jako je jisto, že úřad, rozhodující o jmenování, byl ohledně této důležité okolnosti oklamán. Námitku stěžovatelovu, že, pokud jde o vysvědčení zachovalosti byl ve skutkovém omylu, který ho viňuje, stačí poukázati na opačné zjištění napadeného rozsudku.

Odvolání obžalovaného pro nepřiznání podmíněného odsouzení jest neodůvodněné. Obžalovaný byl v roce 1916 trestán pro zločin podle Šu 98 písm. b) tr. zák. 15měsíčním těžkým žalářem. Milostí, udělenou Národním výborem Československým ze dne 5. listopadu 1918, čís 28 sb. z. a n. byl mu sice přisouzený trest prominut i s jeho následky a to usnesením zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. února 1919; usnesením tím nebyl však prominut obžalovanému trestný čin. Podle prvního odstavce Šu 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. jest podmíněné odsouzení vyloučeno mimo jiné tehdy, byl-li vinník již

dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, a neplatí toto omezení podle druhého odstavce téhož paragrafu jen tehdy, uplynulo-li do dne, kdy spáchal týž vinník nový trestný čin, při zločinech 10 let ode dne, kdy byl trest vykonán, kdy byl trest prvoplátně prominut, kdy byl výkon trestu promlčen nebo kdy bylo podle zákona o podmíněném odsouzení vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. V projednávaném případě spáchal obžalovaný nový trestný čin již dne 15. prosince 1918, tedy dokonce ještě dříve než mu trest prve uložený byl prominut. Ježto neuplynula od výkonu trestu, pokud se týče od jeho prominutí dosud 10letá doba, vytčená v druhém odstavci §u 2 zákona, jest podmíněně odsouzení u obžalovaného vyloučeno. Než, nehledíc k tomu, neshledal zrušovací soud u obžalovaného podstatných důvodů pro spolehlivý předpoklad, že vyslovené odsouzení bude mu dostatečnou výstrahou pro budoucnost, by vyvaroval se trestných činů. Obžalovaný byl již pětkrát odsouzen pro přestupky urážky na cti. Nepůsobila-li na obžalovaného tato odsouzení, není ve smyslu §u 1 zákona o podmíněném odsouzení důvodu, by se mohlo míti za to, že se obžalovaný polepší bez výkonu trestu. K tomu přistupuje okolnost, že obžalovaný zločin podvodu, kterým byl vinným uznán, opakoval a že provedl podvod rafinovaným způsobem. Činem tím projevil obžalovaný úplnou zvrácenost pojmání povinností vůči zákonným předpisům a tím, že trestný čin opakoval, zvláštní sklon ku páchání podobných činů. Okolnosti ty neposkytují s ohledem na tuto z tíže činu plynoucí povahu obžalovaného záruky, že v budoucnu i bez výkonu trestu povede pořádný život. Právem nepřiznal obžalovanému nalézací soud dobrodiní podmíněného odsouzení a musilo proto jeho odvolání v tomto směru jako bezdůvodné býti zamítnuto.

Čís. 2065.

Pokud není krádeží, odcizil-li pachatel věc osobě, které ji dal jako nezletilec bez schválení poručenstva.

§ 463 tr. zák. nerozeznává mezi sourozenci plnorodými a polorodými.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Zm I 447/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 8. května 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ů 171, 176-II a) tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle podle §u 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaná napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečního důvodu §u 281 čís. 4 tr. ř., protože nebylo vyhověno jejímu návrhu na provedení důkazů, uvedených v podání ze dne 5. května 1925. V návrhu tom žádala, by byly provedeny svědecké důkazy o tom, že peřiny, které jsou předmětem řízení, měla jako dědictví po otci, že je měl v držení a uscho-